

Попитаха ме неотдавна на една дискусия върху резултатите от референдума за минаретата в Швейцария как бих реагирал, ако в Германия забранят по примера на Швейцария строителството на синагоги. Въпросът бе типично немски. Германците са склонни да превръщат отделния случай във всеобщ проблем. Ако, да речем, инвалид се отправи с количката си направо към касата, от опашката незабавно се провикват "Какво ще стане, ако всички тръгнем без ред?"

Когато по време на разпит следовател бе заплашил с физическо насилие обвиняемия в отвличане на дете, ако той не си признае къде е скрил детето, обществеността веднага се ужаси, че това означавало отмяна на забраната за изтезания.

Знаейки всичко това, отговорих на горния въпрос, че не мога да си спомня нито един случай, когато еврейски терористи са се събирали по синагогите, за да планират отвличането на самолети или взривяване на небостъргачи. Ето защо, казах, ми се струва крайно невероятно "германски граждани с немигрантски произход" - както ги наричат политически коректно днес - да се безпокоят от строителството на синагоги по начина, по който ги занимава въпросът със строителството на джамии. Впрочем, дори в самата Швейцария строителството на синагоги съвсем не е забранено, просто на инвеститорите сега ще им се наложи да се откажат от минаретата.

В дъното на такива въпроси тлее един аргумент, който напоследък се радва на все по-голяма популярност. Мюсюлманите, казват у нас, били "евреите на днешния ден". "Ислямофобията", казват, била антисемитизмът на XXI век. По принцип човек може да сравнява едно с друго каквото му хрумне: спукана водопроводна тръба с цунами, кокоша ферма с концентрационен лагер или либийския президент с чичо Ото от кварталната бирария. Ето че и учените глави, специалисти по "борбата с предрассъдъците" от Берлинския институт за изучаване на антисемитизма, са открили в "ислямофобията" благодатна тема за изследване.

С особен ентузиазъм те я съотнасят и сравняват с антисемитизма, като сърцераздирателно ни уверяват, че *сравняването* съвсем не означавало *приравняване*

Не, разбира се, че не означава. Означава само релативиране, снижаване стойността на единия предмет и въздигане значението на другия. Така популярният през 1980-те години израз "потребителски терор" не означаваше естествено, че някой принуждава потребителите с насочен пистолет да закупуват и консумират стоки. Но този израз свързваше в един контекст терористичните атентати на RAF (т.н. "*Фракция на Червената армия*" в Германия - бел. прев.

) и маркетинговите стимули на рекламата, на които впрочем може да се устои доста по-лесно отколкото на терористично отвличане от команда на RAF.

Така стоят нещата и с антисемитизма и "ислямофобията". Обезценява се антисемитизмът и се повишава курсът на "ислямофобията". По думите на политолога Стивън Броннър антисемитизмът е "един слух за евреите". Слух, който за 2000 години придоби автономна сила. В него влизат обвинението в богоубийство и конспирационни теории, погромите в царска Русия, легендите за ритуални убийства и "протоколите на Сионските мъдреци".

Слухът трупа сила от Тома Аквински, от Мартин Лутер и от Хенри Форд. Слухът - това е аферата Драйфус във Франция и аферата Мьолеман в Германия. Това са нацистите от 30-те години, които викаха "Евреите - в Палестина" и днешните антиимпериалисти, които крещат "Ционисти - вълн от Палестина". Антисемитът не реагира на поведението на евреите. Не, той просто негодува, защото съществуват евреи.

За разлика от описаното, "ислямофобията" не е предразсъдък, не е просто предубеждение. Тя е страх от исляма. Страх, основателен както страхът от природни катастрофи. Породен не винаги от собствен опит, но формирал се от видяното и чутото.

Всеки видя картините от 9/11, от Мадрид, Лондон, Бали и Джерба. Всеки е слушал или познава речите на аятолах Хомейни, изявите на Махмуд Ахмадинежад, програмите на Хамас, Хизбола и на Мюсюлманското братство, видеоклиповете на атентатори самоубийци, на пребиване на жени с камъни или на обесвания на хомосексуалисти.

Помним смъртната присъда (фатуа) на Салман Рушди и яростните протести срещу карикатурите на Мохамед. Познаваме и заявленията, че уж Ислям означавало "мир", а Джихад - "вътрешно усилие", но всяко действие на ислямистите и джихадистите доказва точно обратното.

"Ислямофобията", прочее, е свързана с емпирично познание. При това няма никакво значение, че само едно малцинство сред мюсюлманите позори исляма. Важното е, че мирното мнозинство не е в състояние да усмири това малцинство, защото се страхува от последиците на един вътрешен конфликт.

Това също е ислямофобия в действие.

-----

* Хенрик М. Бродер е немски публицист и литератор. Роден е в Катовиц (днес Катовице в Полша) през 1946 г. в оцеляло след Холокоста еврейско семейство. Завършил е журналистика и право. Със своята независима, често пъти скандално "политически некоректна" позиция Бродер заема уникално място в германския интелектуален живот. Започнал като ляв сатирик през 70-те години той бързо се убеждава в дълбоко вкоренения у другарите антисемитизъм и се отдалечава от тях. След като живее известно време в Израел, Бродер се завръща в Германия и прави запомнящото се изказване, че "като евреин човек не може да се чувства никъде по-добре, отколкото в Германия

Остро полемичен и находчив мислител, Хенрик М. Бродер е постоянен автор на сп. "Шпигел" и на в. "Тагесшпигел. Той е чест гост за дебати по телевизията и пише остроумни и аналитични книги, които се ценят от независимо мислещи и неподатливи на клишета читатели. Създател е на един от малкото влиятелни авторски блокове в Германия с либерално-консервативна ориентация ["Ос на Доброто"](#)

[Превод и бележки: Милен Радев](#)